

[Ole Espersen]

det er vigtigt at få det gjort relativt hurtigt, så det kan indgå måske i den samlede pakke, vi taler om her. Nu er vi i den heldige og ret usædvanlige situation, at vi jo står med forskellige muligheder med henblik på forenklinger, fordi vi har idékataloget fra forenklingsudvalget.

Og når man nu arbejder videre med spørgsmålet om at forenkke behandlingen af inkassosagerne, er der et par emner, som vi også gerne vil nævne, hvor vi mener at ministeren måske også burde lave en dyberegående undersøgelse, hvis arbejdet ikke er sat i gang allerede. Det drejer sig f.eks. om radio- og tv-licensen, hvorom man siger, at en overførsel af behandlingen af disse sager fra fogedretterne til skatteforvaltningen, altså at man laver en ordning, hvorefter radio- og tv-licens på samme måde som opkrævning af renovationsafgift opkræves via skattesystemet, vil betyde et væsentligt fald i antallet af sager ved fogedretterne. Vi synes, det er en helt klar forenkling, der vil være tale om her, uden nogen form for retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, og vi håber, at ministeren også vil overveje det. Jeg vil ikke sammenligne radio- og tv-afgifter med renovationsafgifter – det er ikke det, der ligger i mine bemærkninger her – men det drejer sig altså om nogle offentlige serviceydelser, som vi faktisk alle sammen gør brug af, og derfor kunne det være rimeligt at behandle tingene på samme måde.

Jeg vil også gerne nævne et andet område, nemlig transportantrejserne, hvor politiet jo virkelig har et meget stort arbejde med dem, der skal til forhør i retten eller hos politiet, men som befinder sig i et arresthus langt væk fra afhøringsstedet.

Jeg har forstået, at man nu nedlægger arresthuse, og det vil sige, at man forøger afstanden ganske væsentligt. Om det siger man fra forenklingsudvalgets side, at dette at sørge for, at arrestanterne i deres varetægtsperiode befinder sig et eller andet sted i politikredsen, vil lette politiet for meget store arbejdsbyrder.

Lad mig også nævne sådan noget som el- og gasafbrydelse, hvor man faktisk fra udvalgets side foreslår, at der indføres transgbenificium, så man ikke afbryder el og gas. Det ville også lette meget af arbejdet for fogedretterne.

Alt dette vedrører faktisk forenklinger og for min skyld gerne moderniseringer, som ikke på nogen måde er forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, og derfor havde vi

fundet det rimeligt, at man understregede disse muligheder her og måske var lidt mere varsom med det, som i hvert fald efter manges opfattelse indebærer visse retssikkerhedsmæssige risici.

Hvad angår gebyrerne, er jeg klar over, at skal der betales gebyr for navnebevis, må det gå til staten. Men når det drejer sig om gebyr for viselser, hvor arbejdet jo laves i kommunerne, vil jeg finde det rimeligt, om afgiften gik til dem, der præsterer ulejligheden og arbejdet, og det er kommunerne. Det var kun det, jeg ville rejse her, og det håber jeg vi kan blive enige om.

Leif Hermann (SF):

Jeg er egentlig lidt skuffet over, at justitsministeren, når vi nu har fået en ny justitsminister – og sådan nogle får vi jo undertiden – så bare nøjes med at henvise til, hvad den tidligere justitsminister sagde, når nu nogle af os gør os den ulejlighed at argumentere med nogle retssikkerhedsmæssige betragtninger mod de forslag, der foreligger her. Man må jo nok sige, at vore argumenter ikke sådan bare er pjat og pjank. Det er argumenter, der faktisk også er taget alvorligt af en række af de mennesker, som har afgivet høringssvar over det sidste lovforslag. Derfor vil jeg gerne sige til ministeren – og det kan da så være et råd til ministeren en anden gang – at selv om der er tale om genfremstættelser, gør det altså ikke noget, at ministeren engagerer sig i diskussionen.

Lad mig dernæst gøre et par bemærkninger om ankebegrænsningen i civile sager. De sager, der typisk her har været tale om, er lejesager og sager vedrørende lønkrav. Jeg ved ikke, hvorfra justitsministeren har den opfattelse, at sådanne krav ofte ankes, uden at der egentlig er nogen særlig grund til det. Domstolssystemet er måske ikke ligefrem det, vi kunne kalde for folke-eje her i landet, folk har en vis naturlig afstand til det at anlægge sag mod nogen, så når de alligevel anlægger en sag, er det selvfølgelig efter nøje og moden overvejelse. De skal have penge til i givet fald at betale advokat. Der skal betales retsafgifter osv. Det at møde op i en retssal er ikke nogen enkel ting. Og det vil sige, at disse overvejelser gør sig gældende i overordentlig forstærket grad, når nogen ønsker at anke en sag. Det er muligt, at formen er afslappet og rolig i byretterne, men i landsretterne er der bestemt en noget mere højtidelig atmosfære.